

Szekeres-Varsa Vera Édeasanyja

A képen anyám látható mint Engel Vilmosné az első világháború idején, 1915-ben.

Amikor anyám húszéves korában már a tizedik kérőt, Engel Vilmost is kikoszorúzta, akkor nagyanyám leültette a szalonban, és azt mondta neki: "Fiam, mit akarsz? Talán patikárius kisasszony akarsz lenni?" És akkor rájött, hogy ez talán nem perspektíva, és inkább igent mondott Vilmos bácsinak.

Az esküvő után hat hétig voltak nászúton, Velencében. Anyám, miközben körülötte mindenki németül beszélt, megpróbálta felfrissíteni olasztudását. Jó nyelvérzéke volt. A nászút után egy nagy lakásba költöztek, ahova nagyapám [Garai Izsó] rendelt teljes bútortárat hétezer-négyszáz korona értékben. A ház a "Szegedi Napló" tulajdona volt, ott volt a kiadóhivatal, egy szárnyépületben a nyomda, és az első emeleten volt a lakás. A szalonon kívül volt még két vagy három szoba. A szalon akkora volt, hogy a "Szegedi Napló" képzőművész munkatársainak időről időre kiállításokat rendeztek benne. Az ifjú házaspárnak saját, kétlovas kocsijuk volt. Amikor összeházasodtak, akkor Garai Izsó adott a lányának havi háromszáz aranykorona apánázst. A háború alatt nagyapám és Vilmos bácsi is jegyezték hadikölcsönt, és minden pénzük elűszott.